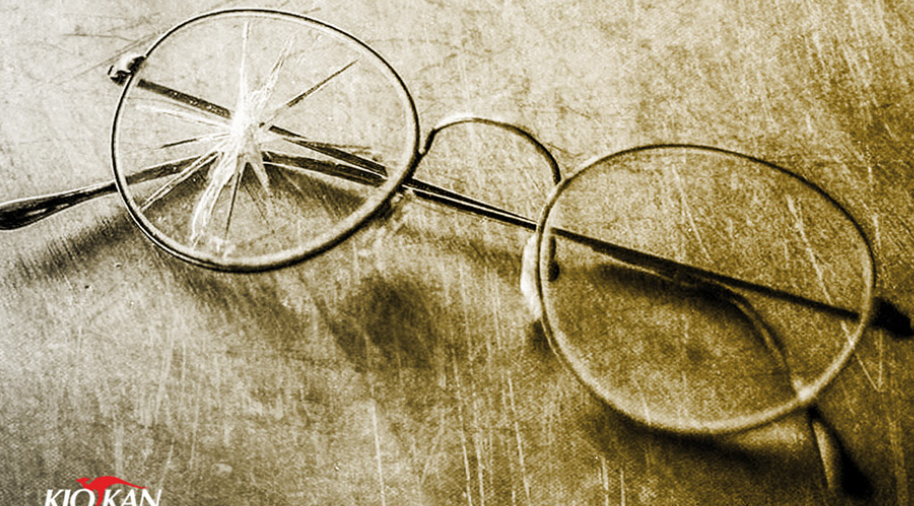

DAVID BELL

RUKOPIS ZLOČINU

Copyright © 2021 by David J. Bell
This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC.
Translation © Petra Klůfová, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Jde o literární fikci. Jména, postavy a události
jsou buď výsledkem autorovy představivosti, či jsou
použity fiktivně a všechny shody se skutečnými
postavami, živými či mrtvými,
s firmami, událostmi či místy jsou ryze náhodné.

Z anglického originálu KILL ALL YOUR DARLINGS
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím BERKLEY,
an imprint of Penguin Random House
přeložila Petra Klůfová
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-786-2

Věnováno Molly

Při psaní musí spisovatel zabít všechny svoje drahé.

William Faulkner

1. část

1. KAPITOLA

CONNOR

SOUČASNOST

Když strčím klíč do zámku, Grendel se nerozštěká.

V tu chvíli pochopím, že tady něco nehraje.

Grendel, jedenáctiletý kříženec bígla, navzdory ochabující energii dodnes štěká na poštáka, sousedy, veverky, kočky, prostě na všechny vetřelce. Můžu se spolehnout, že můj každovečerní návrat jako vždy oslaví štěkotem. Nebyt jeho, doma by mě vítalo ticho studené jako mramor.

A přesně to slyším dnes.

Hodím klíče na kuchyňskou linku a svléknu kabát.
„Grendele?“

Všechno vypadá jako obvykle. Grendelova miska je skoro prázdná, takže po mém odchodu žral. V kuchyni mívám uklizeno i proto, že nevařím. Všechny přístroje a potřeby jsou na svém místě.

Ale něco mi tu nesedí.

Dům bez Grendelova štěkání působí neútně. *Nefunkčně.*

Zamrazí mě v zádech. Připadám si jako vetřelec, jako bych domů přišel nevhod.

Opatrně procházím domem. Pod nohama mi praská stará prkenná podlaha jako výstřely z pistole.

Po návratu většinou najdu Grendela na pohovce. Kdykoliv zaslechne venku šustnutí, zvedne hlavu a koukne z okna. Pak spustí štekot, který na jeho velikost zní neúměrně zuřivě, ale jakmile sdělí svůj názor, znovu se utahaně rozplácne, jako by právě uběhl třicet kilometrů.

Ale teď už bych měl slyšet cinkání jeho obojku, cvakot drápků na parketách.

Je to starý pes, připomenu si. Staří psi nejsou nesmrtelní.
„Grendele?“

Na prahu obývacího pokoje ztuhnu.

Všechno je na svém místě. Lampa, kterou nechávám svítit, svítí. Nábytek se nehnul ani o centimetr z místa, kde stojí roky. Všechno v pořádku. Všechno beze změny.

A na podlaze sedí Grendel a při pohledu na mě zabubnuje ocasem o podlahu.

Nic se nezměnilo, jen kdosi okupuje křeslo, nohu přes nohu a něžně škrábe Grendela mezi ušima.

„Ahoj,“ přivítá mě návštěva.

Mozek mívá zpoždění za tělem, které zareaguje okamžitě: svaly se mi napnou, pěsti mimoděk zatnou. Poklesnu v kolenu, jako bych se chystal k obraně, a do žil mi jako raketové palivo vstříkne adrenalin.

Ale přesto ten výjev před sebou pořád nechápu. Mladá žena s dlouhou hřívou obarvenou na nepřírozeně rudý odstín si hoví v lenošce a hladí mého psa. Pozdraví mě, jako by měla plné právo tu být, jako bych se s ní domluvil, že tady na mě počká. Na sobě má červený plášť, černé džíny a mohutné kanady. Větší část obličeje jí skrývají velké brýle kulaté jak soví oči.

„Kdo kčertu jste? Koukejte odtud –“

Žena odtáhne ruku z Grendelovy hlavy a mávne paží, aby mě zarazila. Grendel ke mně přicapká a očuchá mi boty. Na ženu určitě nejdřív štekál jako na každého, s kým se setká

poprvé, ale pak si na něho rychle zvykne. A mě podle všeho taky vidí rád.

„Vy mě přece znáte, Connore,“ řekne žena, „a jakmile si vzpomenete, kdo jsem, určitě vám bude jasné, proč jsem přišla.“

„Neznám vás,“ namítnu, „a pokud ihned nevypadnete, přivolám policii. Předpokládám, že jste nic neukradla a neublížila mému psovi, proto vám dovolím odejít bez postihu a nebudu vás žalovat.“

Moje pohružka nezabere. Žena si okázale sundá brýle, složí je a opatrně si je položí do klína. Zamžourá, ale neodpoví.

„Chcete-li něco k jídlu, vezměte si, co potřebujete. Dám vám i nějaké peníze. Ale musíte odejít.“

„Connore.“

Náhle ji poznám. Ten obličej mi je najednou povědomý. Zářivě modré oči. Tvar obličeje. Hubenější. Mnohem hubenější. Ale stále rozpoznatelný.

Ženě neujde, že mi zvolna svítá, protože se chápavě usmívá jak šachový velmistr, který právě přechytračil slabšího soupeře. „Ne,“ vydechnu. „Ne. Vy přece nemáte... chci říct, měla byste být...“

Povytáhne obočí. „Chcete říct, že mám být po smrti? Uhodla jsem? Měla bych být mrtvá.“

„Mrtvá ne,“ namítnu přiškrceně. „Ne doslova.“

Ale žena přikývne. „No ano, považují mě za mrtvou. Za odepsanou. Zapomenutou. Vymazanou. Odhozenou do příkopu nebo řeky nebo někam do lesa, moje kosti rozvál vítr a postupně se vrací zemi. Prach prachu a tohle všechno. Takhle by to se mnou mělo být?“

„Ano,“ připustím. „To jsme si mysleli všichni. Jsem rád, že to není pravda, ale po pravdě... Nesmírně mě to zaskočilo. Přišla jste...“

Žena sáhne za sebe a vytáhne předmět, který ihned poznám. Okázale ho drží před sebou, jako když prodejce v teleshoppingu předvádí zboží publiku.

„Neměli bychom si promluvit o téhle věci, Connore?“

Je to moje kniha. Dnes ji pustil do světa jeden z největších newyorských vydavatelů. Právě jsem se vrátil z knihovny, kde jsem při autogramiádě podepisoval výtisky zájemcům. Tou knihou jsem si splnil sen.

Neodpovím.

Přejdu pokoj a posadím se na pohovku naproti Madeline O'Brienové. Sedím proti své bývalé studentce, mladé ženě, jež před téměř dvěma lety zmizela – pouhých pár měsíců před složením státních závěrečných zkoušek.

2. KAPITOLA

„Madeline, jste v pořádku?“ zeptám se. „Nejste nějak zraněná? Chcete, abych někomu zavolał? Proboha, a vaše matka ví, že jste naživu? A co policie?“

Mladá žena obrátí knihu k sobě a zadumaně si prohlíží obálku. Krouživě po ní přejede rukou, až papír zašustí. „To probereme za minutku. Nejdřív si chci promluvit o knize.“

„Nesmysl, musíme si promluvit o vás, proč a jak jste se sem dostala? Hledali vás, dělali si starosti. Tohle bude pro každého šok.“

„Všechno hezky po pořádku.“

Do pokoje se vrátí Grendel a se zívnutím se mi rozplácne u nohou. Vzácný jev – host – ho mezitím začal nudit.

„*Vražda mé nejlepší přítelkyně*,“ přečte Madeline. „Skvělý titul. Vymyslel jste ho sám, nebo s ním přišel nakladatel?“

„Byl to můj nápad.“

„Vzpomínám si, že jednou jste nám na přednášce tvrdil, že většina spisovatelů nevydá knihu pod názvem, který se jim zamlouvá, protože nakladatelé jim ho neodsouhlasí nebo změní. Je fajn, že jste si ho prosadil.“

„Víte policie, že jste... tady? Živá?“

„Přišla jsem kvůli tomuhle,“ poklepe žena na knihu. „Byla jsem sice pryč, ale to neznamená, že jsem nevěděla, co všichni v Gatewoodu děláte. Stačí mít počítač a člověk se dostane na sociální síť. Sledovala jsem svoje přátele i příbuzné. Ty zbylé. Vás. Ostatní profesory. Na sociální sítích jste velmi aktivní. V posledních šesti měsících jste psal o knize skoro denně. Zřejmě vám opravdu záleží na tom, aby se prodávala. Říkával jste nám, že nemáme věčně dřepět online, že sociální síť nás ničí, ale podle všeho to přestalo platit v tom okamžiku, kdy vydáváte knihu a potřebujete ji vecpat veřejnosti.“

„To je ale součást spisovatelského řemesla,“ namítám. Jako každý učitel nesnáším, když někdo použije moje vlastní tvrzení proti mně.

„Vypadá to tak. Sociální síť se dají použít různě. K inzervování vlastních knih. K hledání pohřešovaných osob.“

Slova a gesta mi připomenou Madeline, jak jsem ji znával. Jednu z mých nejlepších studentek posledního ročníku. Bystrou. Nadanou. Skoro nepopsatelnou. Na seminářích téměř nezavřela ústa a psávala syrové a živé povídky o problémových rodinách bez otce, v nichž matky pravidelně přivolávaly policii na své všivě nové známosti. Snadno jsem si domyslel, že jsou autobiografické. Při našich diskusích mimo učebnu opakovaně zmínila problémy v rodině, ale žádné detaily neuvedla.

Je hubená, jako by shodila nejmíň deset kilo. Zajímalo by mě, co ty dva roky vlastně dělala. Hrozilo jí nebezpečí? Přespávala na ulici?

Navíc jí zůstal zlovyk, který si tak dobře pamatuju; nervózní tik, jímž si pomáhala v učebně nejčastěji ve chvílích, kdy jsme analyzovali některou z jejích povídek. Madeline si vždy mimoděk přejela ukazovákem po pravém obočí a pak si z něj vyškubla chloupek.

„Tu knihu jsem si koupila už ráno,“ prohodila, když spustila ruku zase do klína. „V knihkupectví Target. Nádhera, moct si koupit vaši knihu. Začala jsem ji číst už na

parkovišti a neodtrhla jsem se od ní celý den. Pauzu jsem měla jen v knihovně, kam jsem si přišla poslechnout vaši přednášku.“

Myslel jsem si to. Stála vzadu za lidmi, které jsem neznal. Vybavím si štíhlou dívku se zářivě rudou hřívou.

Až teď se ukázalo, že ji znám; byla to Madeline.

„Odešla jste před autogramiádou,“ poukážu.

„Nesnáším davy. Navíc kolem mě byla spousta známých tváří. Musela jsem být opatrná.“

„Jak jste se dostala do domu?“

„Suterénem. Měl byste si tam pořídit petlici.“

„Tohle je Gatewood. Většina lidí nezamyká ani domovní dveře.“

„To je chyba,“ ušklíbne se Madeline. „Člověk nikdy neví, kdo přijde na návštěvu.“

Je to zvláštní. Když Madeline ve svých dvaadvaceti zmizela, strachoval jsem se o ni. Báł jsem se, zničeně si lámal hlavu představou, že tak mladá dívka se mohla stát obětí zdánlivě náhodného, nicméně příšerného zločinu. Její zmiizení – a předpokládaná smrt – v posledním ročníku studia ve mně probudilo gejzíry emocí, které v mém nitru číhaly po nečekaném úmrtí mé ženy a syna.

Celé týdny po Madelineině zmizení jsem prožil jako v mlze a moji kolegové a studenti na tom nebyli o mnoho líp. Pro všechny to byl hrozný šok.

Přesto při pohledu na Madeline ve svém obývacím pokoji necítím úlevu. Její návrat je tak nečekaný, zneklidňující, že se jen marně snažím přijít na trik, kterým bych ji dostal z domu. Pokud Madeline nemá zájem o mou pomoc ani o policii, pak o její přítomnost nemám vlastně zájem. Nechci ji tu, protože znám skutečný důvod její návštěvy.

„Už jsem se zmínila, že jsem se hned ráno pustila do čtení knihy,“ připomene dívka. „A čtu ji dál. Čtu dál, i když přesně vím, co všechno se v ní odehraje.“

3. KAPITOLA

MADELINE

JARO PŘED DVĚMA LETY

Podnik Dubliners se inzeroval jako autentická irská hospoda.

Madeline sice v Irsku nikdy nebyla, vlastně nikdy nepotřebovala, ale byla si jistá, že k autentičnosti má bar nesmírně daleko. Plakáty na stěnách vedle reklamy na Guinness zobrazují zpěněný prudký příboj a bujné zelené pastviny. Barman chvílemi mluví s přízvukem, ačkoliv se v jednu chvíli podřekl, že vyrůstal v kentuckém Lexingtonu, pouhé dvě hodiny jízdy odtud. Tolik k té autenticitě.

Jenže studentům to bylo ukradené. Měli tu laciné pivo a z kampusu to sem bylo jen kousek pěšky.

Občas, když bylo málo hostů, se barman nezatežoval kontrolou průkazů kvůli věku. Dvaadvacetileté Madelině a jejím spolužákům z kurzu tvůrčího psaní pro pokročilé to bylo jedno – v posledním ročníku školy už všichni byli dost staří a mohli pít legálně. Zrovna takhle okolnost ale do podniku vábila spoustu studentů, i když to uvnitř páchlo po zvětralém pivu a přepáleném tuku. Při každém kroku se podrážka přilepila k podlaze: krok-mlask, krok-mlask.

Doktor Nye – nebo „Connor“, jak si nechal říkat při těch příležitostech, kdy si se studenty vyrazil na pivo – ohlásil, že po semináři tvůrčího psaní se v Dubliners koná sraz všech nad jednadvacet, kdo mají chuť posedět u piva. A na jeho účet. Tu nabídku si nenechal ujít žádný student. Madeline se z trpké zkušenosti poučila, že když některý z vyučujících pozve studenty na pivo, některým profesorům je lépe se vyhnout a u jiných je stejná situace v pohodě.

Madeline si objednala pintu piva Harp, opřela se o konec barového pultu a poklepávala si nohou v rytmu skladby

Lynyrd Skynyrd, který si na jukeboxu vybral maník v červené flanelové košili.

Doufala, že s doktorem Nyem si po semináři chvilku promluví. Tedy nejenom doufala; mluvit s ním potřebovala. Chtěla poradit. To byl hlavní důvod, proč dnes přišla do Dubliners. Nešlo jí o to pivo zdarma, i když proti němu nic neměla, ale potřebovala využít profesorovu moudrost a znalosti.

Connor sice zachytil její pohled, ale zrovna byl v zajetí tří čtyř nejuživanějších studentů z ročníku. Právě ti se nejhlasitěji řehtali jeho vtípkům, trávili nejvíc času v jeho pracovně, psali povídky ne proto, že je to bavilo, ale aby se zalíbili Connorovi. Madeline si byla jistá, že Connor to při své inteligenci umí prokouknout, a věřila, že ty kecy po něm kloužou jako po teflonu.

Ted' tedy trpělivě vyčkávala, aby si s doktorem Nyem mohla promluvit o své diplomové práci.

Ráda by si s ním popovídala o spoustě dalších věcí, ale teď jí nejvíc vrtala hlavou diplomka, kterou odevzdala teprve včera. Téměř v tu vteřinu, kdy ji profesorovi předala a vyšla na chodbu, už ji to mrzelo.

Litovala, že psala o tak drsné a syrové realitě, i když doktor Nye přesně o to studenty vždy žádal.

Ovšem Madeline se bála, že tu syrovost a drsnost reality přehnal...

A že ji to rafne do zadku. Tvrdě. A tak dělala přesně to, co odjakživa, co ji učili od dětství – hledala únikový východ. Potřebovala najít nejrychlejší cestu pryč, nečekat, až ji skřípne její vlastní průšvih.

Ne, okřikla se v duchu. Zkus pro změnu zůstat. Zkus neutéct...

Kdosi zaparkoval vedle ní, mládenec, který s ní během let absolvoval několik společných seminářů, Isaac Frank. Isaac psal sci-fi povídky nadupané gramatickými chybami. Při jejich čtení by si Madeline nejradši rvala vlasy. Na druhou stranu to byl sympatický kluk, s kterým o přestávce ráda poklábosila. Isaac se zrovna snažil přemluvit rodiče, aby mu

před nástupem na univerzitu zaplatili letní zahraniční výlet. Ne studium v zahraničí, ale cestování v zahraničí. Cestování pro zábavu. Nedávno se Madeline svěřil, že rodiče nakonec kývli na třítydenní výlet, i když on chtěl týdny čtyři. Poslouchala ho a tvářila se, že jeho nesmírně důležité problémy chápe.

Teď ovšem doufala, že Isaac nevytáhne tohle téma i tady v hospodě. Opřel se s pivem o pult vedle Madeline, která se rozhodla, že pokud Isaac začne kňučet, že nemá na výlet do Prahy, vylije mu svoje pivo na hlavu. Už to prostě odmítala poslouchat.

„Ahoj, Madeline,“ zazubil se.

„Co se děje, Isaaku?“ zeptala se.

Na odpověď nečekala a zadívala se na druhý konec barového pultu, kde postával Connor se svými patolízaly. Jedna z nich, členka studentského spolku Hannah, donekonečna něco mlela. Madeline pozorovala Connora, jak poslouchá, tu a tam vymáčkne úsměv, který jí připadal křečovitý; mezi rty se zaleskly zuby, ale oči zůstávaly studené.

„Nepůjdeme zachránit doktora Nyeho?“ navrhla Madeline. „Hannah ho zničí; už pět minut se ani nenadechla.“

„Doktor pije už čtvrté pivo.“

„Je to spisovatel. Co jiného můžeš čekat?“

„Jsme tady teprve hodinku,“ připomněl Isaac.

Začala nehtem ťukat do sklenice. *Cink. Cink. Cink.*

„Nervózní?“ vyzvídal Isaac.

„Cože?“

„Zdáš se vystresovaná. Nebo co.“

„Jsem v pohodě, Isaaku.“ Uvědomila si, že se na něho utrhla. Isaac se rázem zatvářil jak odkopnuté štěně; očividně byl ten typ, který si s nevrlou ženou neví rady. „Promiň. Ne. Pochop, včera jsem odevzdala diplomku. Je to román.“

„Gratuluju. O krok blíž k diplomu.“

„Jo, snad. Je hrozně... Zkrátka, dala jsem tam pár věcí a nejsem si jistá, jestli to bylo dobře. Ráda bych se na to Nyeho optala.“

„Myslíš sex? To Nyemu nevadí.“

„Ne sex,“ zavrtěla Madeline hlavou. „Zkrátka... Asi si tu diplomku vyžádám zpátky dřív, než si ji přečte. Možná něco změním, možná napíšu něco jiného. Něco... míň realistickejšího. Bojím se, že Nye by si to vyložil nesprávně a ostatní profesori si o mně udělají špatné mínění.“

„Fakt? Je docela fajn.“

„Profesori držívají při sobě,“ namítla. „Stejně jako policajti. Znáš to? Kryjou se navzájem.“

„Jasně, jako mafie. Tam se tomu říká omorta.“

„Myslíš omertu. Kodex mlčení. Četla jsem o tom knihu.“

Isaac se ohlédl po Nyeovi. „Jo, vypadá fakt nešťastně,“ připustil.

„Vypadal bys stejně, kdyby ti přímo do obličeje žvanila Hannah.“

Hudba zesílila. V televizi teď běžel zápas univerzitního basketbalového týmu, hráči pobíhali sem a tam, stříleli a přihrávali si míč. Madeline to připadalo nesmyslné, sem tam, sem a tam, ale tady v Kentucky se celý rok nemluvilo o ničem jiném než o tom zatraceném basketbalu. Dokonce i Isaac s vážným výrazem sledoval hru, jako by se díval na dokument o druhé světové válce či něco na ten způsob. Zmínil se tu někdo, že jde o důležitý turnaj? Celonárodní? Záleží hodně na výsledku?

„Tím to není,“ broukl Isaac s očima přilepenýma k obrazovce. „Je smutný, protože mu zemřela žena i s dítětem. Tragicky.“

Madeline potlačila povzdech. Když si povzdechla po nějakém obzvlášť hloupém výplodu svých spolužáků, profesori ji opakovaně napomenuli. O tragické smrti manželky a dospívajícího syna profesora Nyeho se na škole šušovalo po celou dobu jejího studia. Verze se měnily, od automobilové nehody až po vraždu. Jednou Madeline zaslechla, že oba zemřeli doma na dvoře, když je napadl sousedův rozružený pes. Po návratu domů Nye údajně našel dvě roztrhaná těla a psa, jak si olizuje tesáky od krve.

„To jsou jen drby, Isaaku,“ mávla Madeline rukou. „Vypadá smutně, protože by se rád víc věnoval psaní knih, ale nemůže, musí se učit. Je trpící umělec, a tak působí zasmušile.“

Isaac se odtrhl od obrazovky a zeširoka se zazubil jak shovívavý učitel na žáčka. „Kdepak drby.“ Upil ze sklenice a lokty se opřel o pult. Byl vysoký. Neměl přímo nadváhu, byl spíš... oplácený a působil dojmem, že nejmíň dva měsíce nevylezl na čerstvý vzduch. Trochu jako upír, ale ten bývá vyzábělý. Madeline se při té představě otrásla a v duchu si připomněla, o čem si musí promluvit s Connorem.

Isaac neměl nic společného s doktorem Nyem ani s doktorem Whitem. Tihle chlapíci dokázali zůstat fit a vypadat přitažlivě i ve středním věku.

„Jednou jsem si to googlil a našel jsem článek,“ pokračoval Isaac. „Nyeho manželka byla docela kapacita v oboru manažerského poradenství nebo tak podobně. Jela na konferenci do Maine a jejich patnáctiletého syna vzala s sebou. A tam se to stalo... Fakt úplně šílená věc.“

4. KAPITOLA

Kolem desáté se studenti začali rozcházet do chladné předjarní noci. Isaac se zvedl, když Madeline srkala třetí pivo, a nabídl, že ji v té tmě může odvézt domů. Přechod na letní čas dny sice prodloužil, ale zatím ne dost.

„Jsem v pohodě,“ ujistila ho Madeline. „Ale dík.“

Isaac váhavě přešlápl, jako by chtěl ještě něco říct.

„Co je?“

„No, já jen... Nerad bych, aby se doktor Nye dozvěděl, co jsem ti řekl o jeho rodině. Taky by si mohl myslet, že ho pomlouvám, ale já si jen přečetl ten článek na netu.“

„Klídek, Isaaku.“ Madeline si zamkla ústa na pomyslný klíč. „Umím ohlídat tajemství. Spolehni se.“

Isaac s viditelnou úlevou vypadl z Dubliners. Nepochybně se doma pustí do další hrubkami zkrášlené povídky o astronautovi z roku 2347, který si vezme do postele sexy robotku.

Madeline mrkla na mobil. Nic. Díkybohu. Už neměla nervy na další pokusy ji zkontaktovat. Chtěla klid a doufala, že snad se ho už dočká. Občas se události přeženou jako bouřka a všechno se vrátí do normálu.

Tedy aspoň si to namlouvala – ale ze zkušenosti věděla, že tomu bývá naopak. *Kdyby tak přání měla křídla, ty moje malá Maddy*, říkávala maminka.

Neměla představu, jak stráví večer po návratu z hospody.

Věděla, co by měla dělat – domácí studium. Ovšem po třech pivech na lačno se nedokázala soustředit. Když se pokusí číst nebo psát, slova jí budou tančit na stránce jak hieroglyfy a výsměšně odmítat poslušnost. Jenže s hlavou plnou starostí toho za minulý týden moc neudělala.

Na chvíli se zadívala na obrazovku. Zajímalo ji, jak zápas dopadl, a s mírným zklamáním zjistila, že její škola – Commonwealth University – prohrává o pět bodů pouhé tři minuty před koncem hry. Usoudila, že jakmile v ní emoce probouzí i obyčejný basketbal, je nejvyšší čas z hospody vypadnout.

Barová stolička vedle ní vrzla o podlahu.

I bez ohlednutí poznala, kdo to je. Connor Nye.

„Baví vás basket?“ zeptal se.

„Ani ne. Vůbec nechápu, co se tam děje, jen že se pořád běhá.“

„Můj syn ho miloval,“ svěřil se nečekaně Connor. „A žena ho sledovala taky moc ráda. Seznámili jsme se na studiích a na první rande jsem ji pozval na basketbalový zápas. Michigan proti Purdue.“

Madeline píchlo u srdce. *Miloval*. Minulý čas. Zrudla, ale alkohol za to nemohl.

„Ale časem mě syn přerostl,“ doplnil Nye, „a já ho v souboji jeden proti jednomu už neporazil.“ Napil se z plné sklenice piva, a zrovna když Madeline vzhledla, barman před

něho postavil panák whisky. Connor na skleničku ukázal bradou. „Dáte si taky?“

„Jasně. Proč ne?“

Connor ukázal barmanovi, ať nalije sklenku whisky i pro Madeline.

Sáhla po ní. „Na co si přijijeme?“

„Třeba na vaši včera odevzdanou diplomku?“

„Tak na ni,“ souhlasila Madeline a hodila si whisky do krku. Příjemný žár jí sežehl hrdlo. Oči se jí podlily slzami. Honem spláchla whisky pivem. Právě překročila Rubikon a z mírné špičky se rázem přehoupala k opilosti. „A vůbec, právě o diplomce jsem s vámi chtěla mluvit. Jsem z ní kapku nervózní.“

„To je normální.“

„Vážně? Napsala jsem tam hodně... osobního. Drsně realistického.“

„To zní zajímavě. Povídek o sexy robotkách mám už plné zuby.“

„Tak si říkám, jestli bych si neměla diplomku vyžádat zpátky. Prostě... je to až moc osobní. Musím ji dostat k přepsání.“

„Vážně z toho chcete vycouvat?“

„Stoprocentně. Nechci... Jedna věc je, že byste práci četl vy, ale nakonec by se dostala do rukou celé komisi. A všechny obhajoby jsou veřejné. Občas se neukáže ani noha, jindy se objeví dav. Studenti a... další profesori. A lidi by si pak o mně mohli myslet to nejhorší. Dává to smysl?“

Madeline štal vlastní kňouravý hlas. Proboha, proč by se měla omlouvat? Při jednom semináři doktor Nye citoval Anne Lamottovou a prohlásil, že lidi v našem životě by se neměli urazit kvůli ničemu, co ostatní napíšou. „Pokud lidé chtějí, abyste o nich psali vlídněji, pak se musejí líp chovat.“

Madeline s tím souhlasila, ale... ta její diplomka. Všechno, co tam do detailu popsala. Během psaní nezapochybovala, byla si jistá, že píše ryzí pravdu. A věřila tomu i teď. Jen si nebyla jistá, že se o tu pravdu touží podělit s celým světem.

S celou katedrou angličtiny. S ostatními, kteří by se k tomu přichomýtlí náhodou.

Ruka se jí mimoděk zvedla k obočí, ale honem ji zastavila a poškrábala se na nose. Snad si toho doktor Nye nevšiml. Zaregistroval v hodinách ten její trapný zlozvyk?

„Je v té knize něco zvrhlého?“ zeptal se.

„Ne. Spíš je tam dost násilí. Vražda mladé ženy.“

„Násilí se objevuje ve spoustě knih. Přežiju to.“

„To vím...“

„Spíš mě udivilo, že jste práci odevzdala psanou v ruce,“ pokračoval Connor. „Co se stalo? Došly vám náplně do tiskárny?“

„No, právě o tom jsem s vámi chtěla mluvit.“

Connor měl ve zvyku studenty popichovat. Uměl si z nich dělat legraci, ale stejně tak i dát najevo svůj nesouhlas.

„Při psaní práce jsem prostě měla problémy. Když jsem slepila asi pět tisíc slov, počítač mi odešel. Chci říct, prostě chciplnul. Z textu se nedalo zachránit nic. V servisu jsem nechala sto dolarů jen za zjištění, že nezachrání text ani počítač.“

„To mě mrzí.“

„No. Tak jsem chvíli zkusila psát v ruce. A – je to zvláštní. Připadalo mi to přirozenější, nebo jak bych to řekla. Cítila jsem se propojená se slovy i s rytmem vět mnohem víc než u počítače. Chápete, jak to myslím?“

„To ano. Jistě. Ale diplomovou práci v této podobě nemůžu přijmout.“

Madeline se po té informaci udělalo zle. Hrudník se jí sevřel, že skoro nemohl dýchat.

Connor pokračoval: „Většina profesorů rukopisy nepřijímá vůbec. Co kdybyste tu práci přepsala –“

„Nový počítač si nemůžu dovolit. Vážně ne, s tou hromadou půjček a poplatků. Nakonec budu muset, ale děším se dalšího dluhu. Matka mi nemůže pomoci ani v nejmenším.“ Uhnula pohledem a ztěžka polkla. Proč jen nemůže mít rodiče, který by jí pomohl s úhradou základních potřeb?

„Musím psát v noci, protože dělám čtyřicet hodin týdně v supermarketu, abych si vydělala na školné. Občas i víc než čtyřicet. Píšu přímo v práci během přestávek. Než se dostanu domů, je už dávno tma. Občas jsem večer sama v celé studovně, a to je hodně divný pocit.“

„Vážně si to nemůžete nějak zařídit? Půjčit si počítač od kamarádů?“

„To je problém. Každý má v počítači dost vlastní práce. Pochopte, obcházet večer kampus s cizím laptopem není bezpečné. Mou kamarádku... Nechci to rozebírat podrobně, ale diplomku jsem postavila na příběhu, který se stal mé kamarádce. Hodně násilný příběh. A teď mám strach, že jsem její zážitek vylicila způsobem, na který nemám právo.“

„Pokud vás to zasáhlo, jde i o váš příběh.“

Znělo to moudře. Chápavě. Jestlipak Madeline taky jednou dospěje natolik, aby uměla věci vysvětlit tak, jako by přesně věděla, o čem mluví? Aby to působilo klidně a sebejistě?

„Asi jo,“ připustila.

Nye se zřejmě rozhodl. „Dobrá,“ přikývl. „Přijmu práci v rukopise. Máte štěstí, že to je legální. Ale pro obhajobu před komisí text přepíšete do Wordu. Máte na to nejméně dva měsíce, protože obhajoby začínají v první polovině května. Pak už můžete k promoci.“

„Já vím. Při přepisování stihnu i úpravy. Na počítači, přísahám.“

„Trochu jsem si tím listoval. Ale ty stránky na konci jsou psané na počítači. Jak jste to dokázala? Že by se ten váš notebook na pár dní vrátil z říše mrtvých?“

„Ne, vypůjčila jsem si ho od kámošky... Ale na delší dobu to je bez šance.“

Doktor Nye si lokl piva. Seděl nahrbeně a zblízka se zdál starší než při přednáškách. Kolem očí mu Madeline rozeznala vrásky, kterých si předtím nevšimla, a spoustu šedin v tmavých vlasech. Studentům prozradil, že mu je třiačtyřicet, ale i to znělo staře, třebaže Madeline znala čtyřicátníky, kteří pořád působili mladě; Connor však vypadal, jako

by vlekl drtivě těžké břemeno. Madeline nedokázala vyhnat z hlavy tajemství, jež jí svěřil Isaac.

„Jste v pořádku?“ vydechla.

V hnědých očích se mu zatřpytil odlesk světla. „Jsem namazaný.“

„A ještě něco?“

Zvedl sklenici k ústům, ale nenapil se. „Myslíte třeba noční můry o mé ženě a synovi, jak je na kusy trhá rozzuřený pes?“

Z jukeboxu se linul další klasický rock, ale Madeline tu skladbu neznala. Něco o chlápku, co střídal ženy jako fusekle. Ale o tom je koneckonců každá rocková píseň.

„Omlouvám se,“ hlesla Madeline. „Měla jsem mlčet.“

„To byl vtip,“ ušklíbl se doktor Nye. „Pes je neroztrhal.“

„Já vím,“ kývla.

Mírně se naježil. „Vážně? A co víte? Vždycky si rád poslechnu, co se o mně vykládá. S každým novým ročníkem se vynoří nějaká nová verze.“

Madeline si uvědomovala, že šlápla na tenký led a že je nejvyšší čas se rozloučit. Přesto se rozhodla zůstat a promluvit si s Nyem jako s normální lidskou bytostí, jako by ani nebyl profesor.

„Utonuli,“ řekla. „Jeli na konferenci do Maine a vydali se na oceán na kajaku. Strhl je prudký spodní proud. Šílená tragédie.“

Connor se opět dlouze napil piva.

„Podle těch detailů to musí být pravda,“ dodala Madeline. „Je mi jasné, že tohle drb není. Sám jste na přednášce vysvětloval, že čím víc detailů člověk dodá, tím tvrzení vypadá pravdivěji. Je jedno, jestli jde o podrobný popis věci nebo emocí, ale správná suma informací dodá autorově verzi na realističnosti.“

Connor jedním douškem dopil pivo a mávl na barmana, aby požádal o účet.

„A právě tohle je problém s mou diplomkou,“ dodala Madeline. „Možná je až moc realistická... s tou spoustou detailů, co jsem tam dala.“

„Copak fikce může být příliš realistická?“

„Pokud příběh vychází z reality, právě přehnané detaily můžou někomu ublížit. Nebo ho ohrozit. Nebo rozhněvat nesprávnou osobu. Víte, jak to myslím?“

Nye se předklonil, jako by nedoslýchal. „*Ohrozit?* Pokud někomu hrozí nebezpečí... nechápu, jakou roli by v tom mohla hrát kniha. Kniha, kterou nikdo nečte.“

„Ale pár lidí si ji může časem přečíst. Napadlo mě, jestli nemám zařadit zpátečku a prostě napsat něco úplně jiného.“

„To *nemůžete*,“ namítl Nye. „Musíte napsat přesně to, co napsat toužíte. Chci říct... po smrti Emily a Jakea jsem se snažil pokračovat se psáním, ale každý příběh začínal stejně. Hned na první stránce v moři utone matka s patnáctiletým synem. Pořád a pořád dokola. Padesát stejných začátků.“ Zůstal civět do prázdné sklenice a unaveně přiznal: „Bože, už jsem měl sám sebe plné zuby.“

„Mně umřel tatínek, když jsem byla ještě malá. Hodně malá. Psávala jsem o tom, ale vlastně mi to nikdy nešlo.“

„Je to pořád moc živé? Bolavé?“

„Spíš to moc skutečné není,“ pokrčila Madeline rameny. „Moc si na něho nepamatuju, byly mi teprve tři. A nikdy jsem nenavštívila jeho hrob. Je to divné?“

Nye zavrtěl hlavou. „Není. Já chodím na rodinný hrob pravidelně. Je tam klid. Když je mi nejhůř, tak jejich... relativní blízkost mě utěší. Občas tam dokonce chodím i večer a vklouznu dovnitř po zamčení hlavní brány. Asi padesát metrů od ní roste u plotu velký strom, takže se dá přešplhat na druhou stranu.“

„To je mi líto,“ zajíkla se Madeline. Připadala si hnusně, protože strkala nos do věcí, po kterých jí vůbec nic není. Tuhle hloupost dělala odjakživa a nikdy neuměla couvnout včas. Ráda by se vrátila zpátky k diplomce, ale ty starosti jí připadaly malicherné vedle trápení člověka, který ztratil rodinu.

„Jsem opilý. Rozum mi šplouchá v hlavě jak okurka v láku.“ Connor podal barmanovi kreditku. „Mizím odtud. Když si budu chtít povídat dál, hodím řeč s Grendelem.“

„Váš pes?“

„Naslouchá věrně.“

„Snad tu nejste autem?“

„Ani náhodou. Ale jeden čas koloval drb, že moji rodinu zabil opilý řidič. A že tím opilým řidičem jsem byl já.“

Connor rozmáchlým gestem podepsal účtenku. Madeline toužila umět se jednou takhle podepsat do vlastní knihy. Sebevědomě. Elegantně. Jako by jí patřil celý svět. Connor před ukončením univerzitního studia vydal sbírku povídek u malého nakladatelství. Madeline ji objevila v antikvariátu a koupila si ji za dolar. Nikdy mu nepřiznala, že ji četla, nikdy nepožádala o podpis. To dělají jen patolízalové. Povídky ji však nadchly a litovala, že neumí překonat rozpaky a promluvit si o nich s Connorem. Kde čerpal inspiraci? Jak dlouho je psal?

Jaký to je pocit, vidět svá vlastní slova v knize?

„Ale verze s opilým řidičem nebyla pravdivá,“ dodal Connor, „na rozdíl od verze s kajakem. Spodní proud. Ale je to tak šílené, jako by si to člověk vymyslel, vidíte? A ještě šílenější je snaha žít všemu navzdory.“

Madeline se dívala za odcházejícím Connorem. Pořád zůstával nahrbený v ramenou a než došel ke dveřím, maličko klopýtl. Věděla, že od Dubliners to má domů deset minut pěšky, ale venku se setmělo a on toho vypil až moc.

Madeline si potisící v životě položila otázku – *Neměla bych se radši držet stranou? Proč se pořád motám jiným do života?*

Ale pokud profesora doprovodí až k domu, třeba se jí povede vyžádat si diplomku zpátky, všechno vysvětlit. Možná ji doktor Nye uklidní s tím, že zbytečně všechno zveličuje, že ať si myslela cokoliv, není to pravda, jen jedno obrovské nedorozumění.

Chvatně vypila zbytek piva, popadla kabelku a rozběhla se ke dveřím, odhodlaná Connora dohonit.

5. KAPITOLA

CONNOR

SOUČASNOST

„Madeline,“ zkusím, „necháte si vysvětlit, co se stalo?“

Mladá žena se v křesle pohodlně opře s knihou a obřími brýlemi na klíně. „Myslím, že je to naprosto jasné.“

„Ano i ne,“ namítnu s pocitem absolutního hlupáka, protože se snažím obhájit neobhajitelné. Nejsem si jistý, jak se chci hájit, ale něco říct musím. „Po smrti Emily a Jacoba jsem to už nebyl já. Víte, ztratit je tak nesmyslným způsobem, jako že oba naráz utonou v oceánu. Možná kdyby se zabili v autě nedaleko domova, snášel bych to trochu líp. Zhubnul jsem patnáct kilo, protože jsem nebyl schopný jíst. Fungoval jsem jako v mlze. Jakeovi bylo čerstvých patnáct, a i když moji studenti byli starší, stejně mi ho ty mladé tváře v učebně připomínaly. Měl jsem co dělat, abych si udržel místo. Zachránili mě kolegové, kteří mi velkoryse podali pomocnou ruku. Nerad na to období vzpomínám, i když ty roky mě poznamenaly dodnes. Dokázal jsem se rozplakat na schůzích katedry. Dlouhé dny jsem se zapomínal oholit a osprchovat. Každý večer jsem doma vypil láhev whisky. Nebylo to pěkné.“

„Nesnažím se zlehčovat váš žal,“ řekne Madeline. „Viděla jsem, co jste tedy prožíval. Všichni to viděli.“

„Když jsem četl vaši práci, Madeline...“ vstanu a přecházím sem a tam. Grendel mě s tlamou dokořán sleduje. Návštěvy mívám vzácně, proto je trochu vykořeněný. Milý vetřelec je pořád vetřelec. Emily ráda zvala hosty. Večírky, koktejlové party. Zvala k nám lidi na Super Bowl, Derby, Halloween. Po jejím odchodu jsem už nepozval nikoho. Pokud se tu někdo zastavil, byla to náhoda. Výjimečná.

„Vaše diplomová práce byla tak vynikající... Jako studentská práce nadprůměrná. Víc dodat nemůžu. Byla to výzva.“

Příběh si dokážu vybavit naprosto živě.

Ne jenom proto, že jsem o něm právě mluvil v knihovně.

A ne proto, že jsem jej několikrát četl při hodnocení celé knihy. Ten příběh si pamatuju, protože byl zkrátka úžasný a úžasně zpracovaný.

Na první pohled se dá považovat za běžný thriller. V malém univerzitním městečku se spřátelí dvě ženy. Jedna z nich je studentka, druhá skorotřicátnice. Když manžel starší ženy začne o tu mladší jevit nezdravý zájem, přátelství hrozí rozpadem.

Ale pak starší ženu najdou mrtvou. Zavražděnou v autě před jejím pracovištěm. Hlavním podezřelým je manžel. A protože mladší z žen je jediná, kdo věděl o problémech v manželství, reálně hrozí, že manžel se pokusí navždy umlčet i ji.

Ohlédnu se po Madeline. Je zalitá ruměncem, možná reakce na chválu? Sám si vzpomínám, jak jsem reagoval na pochvalu od vyučujících.

„Ale nejde tam pouze o vraždu,“ dodám. „To přátelství obou žen jste vystihla báječně. Jejich třídní rozdíly. Jedna z žen byla absolventkou drahé soukromé školy a prožila elitní dětství. Druhá se protloukala univerzitou s pomocí podřadných brigád. Přesto si dokázaly svěřit i ty nejintimnější věci. Takhle pracovat s příběhem jste se naučila ode mě?“

„Něco z toho určitě. Ale zbytek... prostě jsem věděla, jak na to.“

„Psát jsem se pokoušel roky,“ přiznám. „Ještě než zemřela Emily s Jakem, zoufale jsem tápal. Načal jsem asi třicet různých románů. Žádný jsem nedotáhl do konce. A po smrti mé rodiny jsem pochopil, že už nemá cenu se ani snažit.“

„Nakonec byste to zvládl,“ ujistí mě Madeline. „Po ztrátě blízkých trvá dlouho, než se člověk zahojí.“

„Říká se to, ale podle mě to je další z těch zdvořilůstek na úrovni dutých žvástů. Nevěřím, že někdy budu stejný jako dřív.“

„Nejspíš máte pravdu,“ souhlasí Madeline.

Usoudím, že začíná roztávat. Popojdu blíž. „Vzpomínáte si na ten večer v Dubliners? To jsme se viděli naposledy.“

„Ten večer si pamatuju velice dobře,“ přikývne.

Při těch slovech mě zamrazí v zádech. „Echm, já si nepamatuju vůbec nic. Hodně jsem toho vypil –“

„Víc mě zajímá, co mi řeknete k té knize.“

„Dobrá. Toho večera jsem po návratu usnul právě v tom křesle, kde teď sedíte vy. Další den jsem neučil. Probudil jsem se s kocovinou hned po východu slunce, vyvenčil Grendela, nalil do sebe litr kávy a pustil se do čtení. Začalo to úplně nevinně. Na počítači jsem si dělal poznámky, body, které jsem s vámi chtěl probrat. Spíš drobná doporučení. Podle mě by některým scénám prospěla úprava. Někdy úspornost, jindy zase více detailů. Ale příběh byl sám o sobě výborný, nesmírně živý. Ponořil jsem se do něj. Už celou věčnost mě žádá studentská práce tak nestrhla a neprobudila takový zájem. A hlavně ani žádná tištěná kniha. Seděl jsem u kuchyňského stolu a celý román doslova zhltal za jediný den. Byl fantastický. Neuvěřitelný.“

„Díky,“ řekne Madeline. „Předala jsem vám ho v dost neotesané formě.“

„Občas je ta syrovost a drsnost lepší,“ pokrčím rameny. „Někdy autor musí příběh vychrlit jako gejzír. Je lépe ten materiál ne-přemyslet.“

„Takhle jste nám to říkal na seminářích,“ souhlasí Madeline.

Po pravdě, kdykoliv jsem podobné věci přednášel studentům, připadal jsem si jako podvodník. Poslouchali dychtivě, lapali každé slovo – ale vážně mám právo jim takhle radit, když já sám už nic nepíšu?

„Takže do počítače jsem průběžně zapisoval všechny poznámky a nápady,“ připomenu. „Chtěl jsem vás hned příští den vybídnout, že je spolu probereme. A říkal jsem si... Snažil jsem se namluvit sám sobě, že z vašeho autorského úspěchu budu mít radost. Že i na mě dopadne odlesk vaší slávy, protože jsem vám pomáhal dotáhnout dílo k dokonalosti. Že

s tím by se měl učitel spokojit. Na druhou stranu jsem věděl, že nemám nijak velkou zásluhu. Nechal jsem vás plácát se v tom bez rad a pomoci, jaké byste si zasloužila.“

„Nikdy nic nejde podle plánu, že?“ ušklíbne se Madeline.

„To nejde. Než jsem se s vámi stihl zkontaktovat a říct, jak moc se mi líbí vaše kniha, byla jste pryč. Zmizela jste.“

6. KAPITOLA

Ted, když je jasné, proč Madeline přišla, znervózním. V hlavě mám šílený zmatek.

„Dáte si skleničku?“ nadhodím. „Mně osobně by rozhodně prospěl bourbon.“

„Jistě,“ přisvědčí mladá žena. „Vždycky si dám, když platíte vy.“

Grendel mě doprovází do kuchyně. Venku je zima a já před odchodem z domu stáhnul topení; přesto jsem rozpalený, potím se jako při horečce. Otevřu rohovou skříňku a vytáhnu láhev

Rowan's Creek a dvě sklenky. Když se před dvaceti lety narodil Jake, Emilyin bratr mi donesl právě láhev Rowan's Creek, takže kdykoliv ji piju, myslím na syna. Při nalévání se mi klepe ruka.

Grendel se vrhne na granule v rohu kuchyně a hlasitě chroustá.

„Když jsme se viděli naposledy, hodně jste pil.“

Obrátím se k Madeline. Stojí na prahu kuchyně a opírá se o rám dveří.

„Pravda,“ přisvědčím. „Hodně jsem to omezil. Nešlo to jinak.“ Podám jí skleničku a snažím se potlačit třes. „Ale dnes večer budu jednoho dva panáky potřebovat.“

„Jo, nestává se každý den, aby se člověku objevil v domě duch.“

Polknu doušek a opřu se zády o kuchyňskou linku. „Hledali vás, Madeline. Pátrali v kampusu u v celém městě. Dostalo se to do zpravodajství. Pár lidí tvrdilo, že jste si prostě vzala něco do hlavy a utekla. Někteří studenti se chovají naprosto impulzivně.“

„Někteří studenti si to můžou dovolit.“

„Pravda. Prohledali i váš byt. Knihy a oblečení zůstaly na svém místě. Byla jste vynikající studentka s nejlepšími výsledky, k obhajobě a ukončení studia vám chybělo pár měsíců. Náhle jste se přestala objevovat ve škole. Policie vyslechla všechny, kdo s vámi byli v kontaktu; samozřejmě včetně mě – obzvlášť proto, že toho večera jsme si povíдали v hospodě.“

„A navíc jsem z Dubliners odešla hned po vás.“

„Přesně tak. Z toho večera si moc nepamatuju; ani jak jsem se dostal domů a jak jsem vůbec dokázal strčit klíč do zámku a odemknout... Mám matný dojem, že jste se mnou přišla i vy... ale na nic si nevzpomínám.“

„V obývacím pokoji jste mluvil o knize,“ připomene Madeline a se sklenkou v ruce si založí paže na prsou. „Že jste ji dočetl a chtěl se mnou o ní mluvit.“

Obrátím skleničku do sebe a naliju si druhou. *A dost!* řeknu si v duchu. *Jen dva panáky!*

„Jistě víte, že bez publikování bych neměl šanci na prodloužení pracovní smlouvy,“ zabrumlám neochotně. „Jinak se na univerzitě přežít nedá.“

„Slyšela jsem o tom.“

„Říká se tomu *Publikuj, nebo se zapakuj*.“

„Zlověstné. Trochu jako nůž pod krkem, je to tak?“

„Dá se to tak říct,“ nezapírám. „Během těch sedmi let na zdejší univerzitě jsem nevydal nic. Sbírka povídek *Podzimní západ slunce* vyšla, když jsem byl ještě doktorand, takže se nepočítá. Kdyby mi něco nevyšlo, nejen že bych mě čekal vyhazov z téhle školy, ale zřejmě by se mnou nepodepsala smlouvu ani žádná jiná. Nedotkli by se mě ani klackem. K čemu by jim byl stárnoucí učitel tvůrčího psaní bez publikační činnosti?“

„Mohl jste jim vysvětlit, že vás potkala rodinná tragédie,“ nadhodí Madeline.

„To jsem mohl. Univerzita by mi mohla prodloužit smlouvu maximálně o rok, ale stejně bych nedokázal napsat nic vhodného k publikování.“ Grendel zřejmě dojedl. Hlučně vychlemtal několik doušek vody, potřásl hlavou a vrátil se na pohovku, aby pokračoval v dřímotě. „Vedoucí katedry doktor White je můj dobrý přítel. Vycházel mi vstříc, jak jen to bylo možné, ale není všemocný. Právě on mi připomněl, co hrozí. Pořád mi otloukal o hlavu: ‚Musíš něco napsat, Connore.‘“

„Tomu říkám empatie. Čert vem tvoje truchlení, koukej psát.“

„Život musí jít dál,“ pokrčím rameny a opět si loknu. „Svět se kvůli mně nezastaví. Od vašeho zmizení uběhlo šest měsíců. *Šest měsíců!* Nikdo to nevyslovil nahlas, ale po pár dnech – možná po týdnu – lidi začali předpokládat to nejhorší. Že se už nevrátíte. Že jste mrtvá. Zavražděná. Dokonce i vaše matka to řekla při rozhovoru pro místní noviny. Už jste se jí ozvala –“

„Co nevidět jí brnknu,“ sykne Madeline podrážděně. „Teď mi dopovídejte, jak to bylo s knihou a co všechno se kolem toho seběhlo.“

Prohodili jsme si role. Ona kladla otázky. Ona převzala roli autority. A já poslušně odpovídal a snažil se nic netajit.

„Měl jsem vaši knihu,“ říkám hluše. „Skoro celou napsanou jen v ruce. A vy jste byla pryč. Před lety se jedna literární agentka zajímala, jestli něco napíšu. Nebyl jsem si jistý, zda si mě ještě pamatuje, ale váš román jsem přepsal na počítači.“

„Pěkně jste mi kvůli tomu rukopisu zatopil, ale já vám přece vysvětlila, že mi kleknul počítač.“

„Nakonec se z toho pro mě vyklubala výhoda. Během přepisování jsem udělal všechny úpravy, které jsem s vámi chtěl probrat. Pořád jsem si přitom opakoval, že to nikam nepošlu, že prostě přepíšu knihu jako cvičení, abych nakopl vlastní tvůrčí síly. Mezitím se přiblížil termín, kdy se rozhodovalo o prodloužení mé pracovní smlouvy. Neuměl jsem